

Toedekkende liefde.

*De liefde dekt alle overtredingen toe.
Spr. 10:12b.*

“De liefde dekt alle overtredingen toe,” zo verklaart de Spreukendichter. Met kennelijken terugslag op deze uitspraak horen wij Petrus vermanen: “hebt vurige liefde tot elkander, want de liefde bedekt een menigte van zonden”. Terwijl Paulus, in dezelfde geest sprekende, de gedachte nog verder uitbreidt, als hij verzekert: dat de liefde “alle dingen” bedekt.

De bedoeling is duidelijk. Hier is niet gezegd, gelijk sommigen menen, dat de liefde, door ons aan den zondaar betoond, hem tot bekering brengt, en hem zo van Gods zijde vergeving verschafft.

Dan zou de Rome's werkelijkheid haast recht hebben om hierbij koning te kraaien! En evenmin is hier, gelijk andere uitleggers aannemen, gewezen op den zegen, welke de mens die liefheeft zelf uit dat liefhebben put.

Als wij maar even letten op wat in het Spreukenboek aan deze verklaring voorafgaat, wordt terstond alle twijfel opgeheven. “Haat verwerkt krakelen”, zegt Israëls wijze. Maar de liefde, zij doet juist het tegendeel van wat de haat doet. Terwijl de haat twist doet ontbranden en er een daemonisch behagen in schept om het vonken van onenigheid, dat anders allicht spoedig was uitgedoofd, aan te blazen tot een grote vlam, is de liefde er voortdurend op uit het gevaarlijke vonken zo spoedig mogelijk te blussen. Zij dekt de overtredingen toe. Zij spreidt er een kleed over uit. Zij verbergt die onder een sluier, zóó, dat de anderen ze niet meer zien en er zich niet aan kunnen ergeren, en het dus even goed is alsof de overtredingen, die in een ander geval nog zo onnoemelijk veel kwaad hadden kunnen aanrichten, hebben opgehouden te bestaan.

Volgt hieruit dat wij het kwaad niet bij den rechten naam mogen noemen, dat onze ziel niet eens mag opstuiven in toorn tegen wat laag is en gemeen, dat wij de laffe methode moeten volgen om maar alles, ook het slechte, ook het allerslechtste, goed te praten? ‘t Zou wat fraais wezen! Op die wijze zouden wij immers de verbreiding van het

kwaad in de hand werken. Liefde is geen zoetsappigheid. Liefde en waarheid zijn één. En zodra de liefde ophoudt waar te wezen, heeft zij meteen opgehouden liefde te zijn. Zij veroordeelt, juist omdat zij liefde is, de ongerechtigheid; niet den mens die haar bedrijft, maar de ongerechtigheid zelve; zij veroordeelt de overtreding, terwijl ze haar bedekt. Zij doet het, zoals een moeder doet met de gebreken van haar kind. Denkt gij dat zij die gebreken niet telt en haar kind er nooit over bestraft, en zo het verkeerde ongehinderd laat voortwoekeren? Dan was zij immers de rechte moeder niet. Maar zij hecht toch aan die gebreken niet meer betekenis, dan zij in werkelijkheid hebben; zij weigert niet te letten op de goede hoedanigheden, die haar lieveling gelukkig toch ook wel bezit; zij weet met meesterlijke scherpzinnigheid op te sporen al wat kan dienen om het kind te verontschuldigen; zij straft niet anders dan spaarzaam en met de grootste zachtmoedigheid; zij heeft er geen behagen in aan vriendinnen en geburinnen te vertellen, welke fouten er alzo in het karakter van haar jongen of haar meisje schuilen. Integendeel, pas op dat gij in haar tegenwoordigheid de gebreken van haar oogappel niet te breed uitmeet en niet op onkieselijke manier aan het licht brengt, want dan zult gij merken dat een moeder heerlijk toornen kan, omdat zij zo heerlijk liefheeft! Zo dekt de liefde de overtredingen toe.

Toen een beroemd schilder eens de opdracht ontvangen had Alexander de Grote zóó te schilderen, dat het portret van den Macedonische veroveraar sprekend geleek, stuitte hij op een niet geringe zwaarigheid. Alexander had namelijk in zeker gevecht een sabelhouw dwars over het hoofd gekregen en, tengevolge daarvan, was er op het voorhoofd een breed litteken achtergebleven. Dit bracht den kunstenaar in verlegenheid. Bracht hij het litteken ook op het portret, dan kon het den bewonderaars van den koning aanstoot geven; liet hij het weg, dan was de gelijkenis niet sprekend genoeg. Toen kreeg hij een gelukkigen inval. Hij beeldde Alexander af, leunend op den elleboog, in peinzende houding, met den wijsvinger tegen het voorhoofd, zodat die vinger als toevallig het litteken bedekte.

Zo dekt de liefde toe. Zij weet met gelukkigen, ik zei bijna, met hemelsen tact, zonder dat iemand er iets opzettelijks in bespeurt, den vinger te leggen op de littekenen, die den naaste ontsieren. Zij ziet de overtreding wel - o, de liefde ziet zo scherp! - maar zij doet, alsof zij haar niet ziet, zonder zich te bezondigen tegen de waarheid, zonder ook den overtreder zelf daardoor in zijn verkeerdheid te stijven. Zij vergeeft, gelijk Jozef zijn broeders vergaf, zóó, dat bij de anderen een oprecht schuldgevoel wordt gewekt en hun den weg tot bekering gewezen. Zij weet met oneindige behendigheid voor alle kwaad, dat haar ter ore komt, de minst harde uitdrukking, de meest verschoonbare verklaring te vinden, en overtreft op dit punt in sluwheid den overtreder zelf, ofschoon diens eigen sluwheid in dit opzicht schier onovertrefbaar mag heten. Zij gelooft niet - goddelijk ongelooft!- dat er achter elke goede daad toch wel een slecht beginsel of een slechte bedoeling zal verscholen zijn. Zij gelooft veeleer dat er ook achter de slechte daad nog wel iets goeds kan verborgen wezen. Zij zorgt dat er een sluier gehangen wordt voor wat de boze Cham's, als zij het zagen, een goddelozen schaterlach ontlokken zou.

Zij gevoelt geen drang om Petrus, als zij hem hier of daar op den weg ontmoet, staande te houden en te vragen of hij ook weet wie de man was, met wien toen en toen die ongelukkige geschiedenis plaats had in de zaal van den hoge priester. Zij bewaart een plechtig zwijgen in den kring, waarin de kwaadsprekende tong zich roert, en tracht door dat zwijgen ook de anderen tot zwijgen te brengen. Zij heeft een woord van stille en stillende zachtmoedigheid gereed, als in haar tegenwoordigheid een bitse uitdrukking wordt gebezigd, die licht tot onenigheid aanleiding kon geven. Zij voelt u af in het gesprek, dat gij met haar voert, dat gij op het punt zijt van iets onvoorzichtigs, iets hards van uw naaste te zeggen en zij weet dan aan het gesprek een andere wending te geven, waardoor gij aan de verzoeking ontkomt.

En in het geloof dat er aan ieder mens, ook aan den diepst gezonken mens, een hemelse kant te vinden is, gunt zij zich de ruste niet, voordat zij dien hemelsen kant gevonden heeft. En als zij dien gevonden heeft, dan maakt zij dat die schone kant ook de anderen in het oog valt. En zij dankt God.

Zo is de liefde. En wij - ach, we moeten ons schamen! De liefde dekt alle overtredingen toe, maar de liefdeloosheid maakt alle overtredingen openbaar, liefst zo ruw en wreed mogelijk.

En wie durft zeggen, dat de liefdeloosheid het in dit opzicht, ook in de gemeente, niet van de liefde schijnt te winnen? Wij dwepen met publiciteit, ten koste van de liefde. Er is een brandende begeerte om allerlei op den helderen voorgrond te brengen, dat op den donkeren achtergrond behoorde te blijven. En schier onwillekeurig worden wij medegesleept door de zucht om de dingen te bezien, niet met de ogen van een moeder, maar met de ogen van een inquisiteur, die de scherpzinnigheid der liefdeloosheid in hoge mate bezit en grijnslacht, telkens als het hem weer gelukt een slecht stuk te voorschijn te brengen. Hoe weinig bezitten wij de kiesheid, die zo teder als heilig is, en den zondaar even barmhartig spaart als de zonde onbarmhartig veroordeelt! Hoe goed verstaan wij de kunst van onz' eigen gebreken in een gunstig en die van den naaste in een ongunstig daglicht te plaatsen! Hoe handig weten wij het aan te leggen om, als wij eens iets tegen iemand hebben, te maken dat de anderen ook wat tegen hem krijgen!

En als wij zo doen, hebben wij dan wel lief?

En als wij niet liefhebben, zijn we dan wel Christenen?

God is liefde!

De liefde dekt alle overtredingen toe!

God dekt al onze overtredingen toe!

Ja, God "heeft" ze toegedekt in Christus!

Eerst als wij dan verstaan en de liefde Gods in onze harten wordt uitgestort, beginnen wij het rechte liefhebben te leren. Wij hebben lief, omdat Hij eerst heeft liefgehad.

"Zoals Gods liefde mijn zonde bedekt", zegt Luther, "zo moet mijn liefde des naasten zonden bedekken."

En zo wordt dan de bedekkende, d.i. de verzoenende liefde Gods door onze liefde openbaar.

Overgenomen uit: Hand aan Hand. AJ TH Jonker

